

Venim a...

Poques vegades com en l'hora present podríem haver fet ús amb més propietat del tòpic: *Venim a omplir un buid*. Efectivament; a Granollers no es publicava are cap periòdic. I d'alguns anys ensà, apart molt poques excepcions, era igual que si no en sortís cap; perquè, distrets, els qui els feien, en apassionades lluites per a la defensa de llurs ideals, o encegats per l'afany — que potser no sempre fou prou noble — de predominar a la vila, o equivocats en posar càtedra per a la prèdica de doctrines de segona mà i en fer literatura de fóra, és ben cert que Granollers no tenia el seu periòdic, la seva crònica. A l'hora en que la vila ha anat extenent-se de llarg a llarg de la carretera, i eixamplant-se; que s'ha anat embellint — poc a poc — i modernitzant; que els seus productes són més coneguts i estimats per tot arreu, i que ha adquirit un renom mai igualat el mercat de cada dijous, a Granollers no hi apareixia cap publicació que exaltés el sentiment de pàtria cantant les grandeses i belleses de la vila, que també en té, també .. I molts fets aquí ocorreguts no hauràn quedat registrats en lloc més que en la memòria de tots nosaltres — are precisament que ja ningú s'en fia de la memòria, — o en les notes breus, incompletes, de la premsa diària de la ciutat, o quan més, tergi-versades i empèttides — i això és el pitjor — pels odís i enveges que en moltes ocasions es traslluen prou bé en els periòdics locals.

LA GRALLA, doncs, vé a la vida perquè Granollers tingui la seva crònica, el seu periòdic. En aquestes columnes, volem que s'hi vegi reflectida la vida local en ses més diverses manifestacions. Els grocs i els vermells, els blancs i els negres seràn estimats igualment en aquesta casa, per tal de que treballin per Granollers. En aquest periòdic nostre hi podrà col·laborar tothom, amb sols subjectar-se a les normes que ens hem imposat els qui avui el comencem a escriure. Igualment acceptarem i agrairèm les notes d'informació que s'ens envii i que puguin tenir un interès públic, com els esplaís literaris dels qui vulguin utilit-

zar aquestes planes per a fer l'aprenentatge de llurs aficions.

Així, quan LA GRALLA arribi als fills de Granollers que viuen el trasbals de la ciutat o que en la lluita per la vida es troben en terres llunyanes, en percibiràn quelcom més que el ressò ingrat de les nostres discòrdies; els arribarà l'eco de la llar enyorada, que l'esperen afanyosos tots els qui en són fóra; sentiràn el glatir de la seva vida, la de l'esbelta Porxada, la dels mercats ubèrrims...

Temps a venir — i d'això ja en sentim l'orgull a l'avançada — pot-ser siguin consultades les planes de LA GRALLA pels qui, emportats per noble dèria, dediquin llurs afanys a investigacions i estudis dels temps passats.

En totes ocasions els nostres llegidors podràn veure, en les paraules de LA GRALLA el desig de premiar, amb l'elogi fet de publicitat, l'esforç de tots els qui treballin per a l'enaltiment de la vila dels nostres amors.

Per a fer això, no ens manquen ganes de treballar ni creiem que ens manqui la col·laboració i la simpatia dels granollerins. Més, si un dia ens falta aquest apoi, si en un moment veiem que no ens és possible realitzar la tasca avui empresa, plegarem. Plegarem abans de claudicar; plegarem abans de tòrcer el camí que ens hem senyalat de no escriure un sol mot per a mal parlar de la gent de casa nostra: Creiem que ja és hora de donar per acabada la llegenda de que tots els de Granollers som pitjors.

Notes i comentaris

Anem a pagar un deute.

Aquest hivern passat morí, en el piset de la plaça d'En Angel Guimerà, on ja de temps s'hi havia reclòs, perdudes la vista i la força, però no les il·lusions, que alimentaren son cervell tota la vida, el nostre admirat Dionís Puig; l'home que, distret en sos estudis de les coses del cel, no s'adonà dels camins espinosos que ens ofereix la terra.

El fet de que a Granollers no es publicava cap periòdic, quan la mort feu presa en el cos del qui va merèixer el

nomenament de fill adoptiu de la Vila, ens obliga avui a rendir tribut a la seva memòria.

I volem aprofitar l'ocasió per a remarcar el nostre desig de que Granollers, en hora oportuna, honori el nom del qui, si no altra cosa més, ofereix com exemple digne d'ésser imitat, una vida de treball constant, intensíssim, per a l'assoliment d'un ideal que, si per als més fou una utopia, potser un dia devinguí la bella realitat que la seva fantasia li feia veure.

....

Bell dematí de primavera, el del dilluns passat.

Sol radiant; cel blau puríssim.

Per la carretera, anants i vinents de tartanes i carruatges amb gent endiumenjada i noies vistoses.

És que, d'acord amb l'esclat primaveral, hi havia hagut dos casaments, aquell matí. El de la Pepeta de can Raixa, la bonica pentinadora, amb En Quirse Pellicer, i el de la noia gran de can Biluia amb el tartaner de Mataró.

Els convidats a ambdós casaments, com és de consuetut, ho foren també als àpats de bodes, celebrats en la intimitat de la família, l'un, i en la fonda d'Europa l'altre.

I tant els altres com els uns, en havent complert l'altíssima missió que els havia ajuntat en la taula del festí, posaren un bell final a la festa. Es traslladaren a l'Orfeó Granollerí del carrer d'En Josep Umbert, els qui formaven el seguiment de la primera boda, i allí ballaren talment com si a la nostra vila no es ballés mai; i improvisaren una festeta, els de l'altre casament, amb el concurs dels joves Josep M.ª Ruera (mestre de violí) i Josep Castells, de Calella, excel·lent tenor aficionat, que meresqué l'elogi dels reunits.

....

Llegim en *El Sol*, diari de Madrid, un telefonema de Barcelona, que comença així:

«En el vecino pueblo de Sabadell...»

No els agrada això del *vecino pueblo*, aplicat a la ciutat del Vallès, famosa pels seus panyos i per les vagues estridents?...

Sempre estàn de broma, a Madrid.

Olis i
Sabons

Barangé

Barcelona
Girona
Granollers

Telèfon 37